LIKSOM UTTERN.

— Ivan!

— Excellens!

— Kom hit!

Med ödmjuk hållning, den breda munnen förvriden till ett underdånigt leende, närmar sig furst Urusows lifjägare sin herre, som hvilar i en bekväm stol på sitt slotts veranda och röker en havanna för att underlätta matsmältningen efter den splendida middagsmåltiden. Hans hår är redan starkt grånat, och hans slappa drag vittna om, att han i rikt mått njutit lifvets fröjder.

— Öppna dina öron, du hund till tjänare, och hör, hvad jag befaller dig! dundrade han mot den framför honom stående jägaren. Denne buger sig för sin stränge herre så djupt, att han nästan berör hans fötter.

— Är du alltid säker på att träffa prick?

— Alltid, excellens!

— Godt, jag känner din säkerhet som skytt. Du har ju nyligen på fyrtio stegs afstånd träffat en utter i ögat utan att skada hans skinn. Smyg dig i afton obemärkt in i parken och göm dig bakom buskarna framför fönstren till den blå salongen! Har du förstått?

— Ja, excellens!

— Rummet skall blifva upplyst, så att du kan se furstinnan och grefve Aleixs Belasielski. Gif noga akt på henne! När du ser mig inträda, höj din bössa och sikta på grefven, men skjut icke genast! Innan du utsläcker lifslågan, vill jag göra klart för honom, att han måste dö. Har du förstått?

— Ja, excellens!

—Vänta tills jag låter en näsduk falla, som jag skall hålla i handen. Men skjut då och träffa säkert! Träffa honom i ögat liksom uttern! Har du förstått?

— Ja, excellens!

— Så gå!

*

Furstinnan Vera Urusow var skön och ung, mycket ung. Den gamle furstens kärleksbetygelser, hvilken hon på sin stränge faders befallning hade räckt handen, kunde icke värma hennes hjärta, icke väcka hennes slumrande själ. Först då hon lärde känna grefve Alexis, då han stod framför henne i den ädla manlighetens fulla kraft, rörde det sig inom henne; då fick hon en aning om den första kärlekens sällhet.

En dag besvor grefven henne om den gunsten att få kyssa fållen på hennes klädning. Han begärde blott detta, och hon tillät honom det. Men under sin lidelses berusning glömde han sitt löfte: han kysste äfven hennes läppar. Djupt rodnande slet hon sig ifrån honom och flydde in i sin budoar, hvilken aldrig någon mans fot fick beträda.

Grefve Alexis kom sedermera som förut, men han såg den älskade blott i furstens närvaro. Men i dag lämnade denne honom ensam med henne. De satto i den lilla salongen. Ampeln kastade sitt dämpade ljus öfver det trefliga gemaket, som fylldes af den ljufva doften från blommor. Grefvens blick blef mera eldig, hans tal mera lidelsefullt. Han satte sig bredvid den unga furstinnan och lekte med hennes blonda lockar.

Iwan stod på sin post. Han iakttog dem båda och log inom sig. Långsamt höjde han bössan, med säkert öga siktade han på grefven, tåligt väntande, tills hans herre skulle visa sig och gifva honom tecken.

Utan att ana det öde, som hotade honom, hviskade grefve Alexis ljufva ord i den älskades öra; han bönföll henne om att följa honom och blifva hans. Då ryckte hon sig lös från honom; med upplyftat hufvud som en drottning stod hon framför honom. Och öfverväldigad af den allvarliga, rena blicken från hennes ögon, sjönk han ned, vördnadsfullt tryckande sina läppar mot fållen af hennes klädning.

Iwan hade sett allt. Det var liksom om en slöja hade ryckts från hans ögon. Något nytt, stort och upphöjt hade uppenbarat sig för honom; han förstod visserligen icke hvad det var, men han anade det dock; makten af en kysk själ.

Nu trädde fursten in i salongen. Triumferande med grym fröjd, gladde han sig åt sin unga makas förvirring. Det mordbegär, som lyste ur hans listiga ögon, kom grefve Alexis att rysa. Liksom beskyddande, ställde han sig framför den älskade, men denne trädde oförskräckt fram och tillstod allt för sin make.

Hennes frimodiga bekännelse försatte honom i vildt raseri. Utom sig af vrede höjde han näsduken och slungade den i ansiktet på sin maka.

Men hvad han väntat skedde ej. Grefve Alexis stod upprätt och oskadd framför honom. Öfverraskad vände sig den rasande maken mot fönstret — och plötsligt, utan att gifva ett ord ifrån sig, störtade han till golfvet.

Han hade träffats midt i ögat — liksom uttern!

ETT VARSEL.

Af Edvin W.

Vi hade träffats i ungdomsstaden vid Fyris och jag kände honom som en man, hvars ställning till frågor af outredd psykologisk art var tämligen klar. Vi hade icke sett hvarandra på några år till dess ödet en dag åter förde oss samman. Att hans åsikter under den gångna tiden ej myeket förändrats fann jag snart, då vi en afton under samtalets gång kommo in på ämnet.

— Ja, sade han, du känner mina åsikter och vet, att jag ställer mig ganska skeptisk till dylika saker.

— Men, vågade jag invända, du kan väl dock ej påstå att allt hvad som berättas om fjärrskådning och dylikt bör hänföras till diktens och hallucinationens områden. Tror du ej att det finnes något, som i vissa lifvets ögonblick kan reducera tid och rum och närma själarna till hvarandra?

En lång stund var det tyst i rummet. Jag såg på honom. Han hade blifvit en smula blek och kämpade tydligen en inre strid. Han satt något framåtböjd och såg in i kakelugnsglöden. Minut efter minut förgick. Så rätade han plötsligt på sig.

— Nåväl, sade han, jag skall berätta dig det. Det hände för öfver tre år sedan, men jag minnes det som om det varit i går.

Jag har en bror. Vi höllo såsom barn mycket af hvarandra. Hans håg låg dock ej åt samma håll som mitt, ty den enda läsning som riktigt intresserade honom var sjöromaner och äfventyrliga reseskildringar. Hans håg stod till hafvet, till lockande äfventyr och fjärran land. Han fick ej föräldrarnas medgifvande att bege sig till sjös, men längtan blef honom till slut för stark, och en dag var han borta.

Det är nu många år sedan dess. Han har hunnit få sina önskningar uppfyllda, har korsat oceaner och sett många länder och folk. Och då och då har en hälsning nått mig från honom.

Så hände det, hvarom jag nu vill berätta. Det var på försommaren 1904. Jag minnes så väl, huru jag suttit och läst till ganska sent, hvarpå jag gick till hvila, men kunde ej somna riktigt, utan låg liksom i halfslummer. Plötsligt hade jag en förnimmelse af att någon såg på mig, och då jag vände mig om såg jag min broders ansikte. Jag hade då ej sett honom på många år, men igenkände honom genast. Hans ansikte var kritthvitt och till min fasa märkte jag, att hans ena öga var borta och i dess ställe gapade ett ohyggligt hål, medan det andra stirrade på mig....

Jag kan ej afgöra om jag var fullt vaken; alltnog, om några ögonblick var jag uppe och hade tändt ljuset. Jag undersökte noga dörren till rummet. Den var låst och reglad inifrån. Alltså hade ingen kunnat komma in. Jag log åt mig själf, öfvertygad om att det hela var en drömbild, samt gick åter till sängs och somnade omsider.

Följande dags afton, då jag tog en promenad på gatan, märkte jag att en folkhop ifrigt studerade anslagen i ett tidningskontors fönster. Då jag kom fram fick jag genom det uppslagna telegrammet del af nyheten om den hemska sjöolycka, du kanske minnes, då oceanångaren "Norge" gick under vid Rochållklipporna och, som det först uppgafs, 800 människor funno sin graf i vågorna. Olyckan hade, om jag minnes rätt, skett föregående natt. Antalet förolyckade reducerades något af senare telegram, men var i alla fall af det omfång, att det på sin tid väckte allmän uppmärksamhet öfver hela världen.

Alltnog, då jag senare på kvällen hade gått till hvila, erinrade jag mig telegrammet, som jag på eftermiddagen läst. Jag föreställde mig alla dessa hundradens kamp för lifvet bland vågorna, då....plötsligt stod föregående natts syn eller dröm, hvilket du vill kalla det, för mitt minne.

Var det kanske Ossian..... Kanske hade han varit med bland dem, som kämpat sin sista kamp i nattens mörker bland hvirflarna efter den sjunkna jätteångaren?

I skrifbordslådan låg hans senaste bref. Där fanns uppgift om namnet på den ångare, å hvilken han fanns ombord. Ett ögonblick senare hade jag funnit det och slitit af kuvertet.

Ångarens namn var—"Norge".

Jag sof icke den natten....

— Han tystnade. Några minuter förgingo, tills jag slutligen bröt tystnaden med en fråga, som fastän återhållen, en stund sväfvat på mina läppar:

— Din bror fann alltså sin graf vid Rochall?

Jag såg en glimt i min väns ur fickan, sökte ett ögonblick däri och räckte mig därpå ett kort.

Jag tog kortet. Det var ett brefkort, af hvars poststämpel jag såg att det behöft veckor och dagar innan det funnit sin adressat. På kortets andra sida fanns en julhälsning tryckt: "May your Christmas be Bright and Happy and your New Year free from care". Och därunder var skrifvet: "bror Ossian".

— Han lefver, sade min vän, han blef räddad.

Drastisk rättvisa.

Kineserna ha inte längre tillåtelse att röka opium. De beviljades ett uppskof af tre månader för att lägga bort denna skadliga vana.

Sedan uppskofvet gått till ända, beslöts det, att alla, som blefvo beträdda med att röka opium, skulle få hufvudet afskuret.

Sedan hufvudet är borta, är det i själfva verket mycket svårt att röka. Man räknar också mycket på verksamheten af denna åtgång. Man har inte kunnat hitta på något bättre för att göra slut på denna last, som förstört så månget människolif.

Halshuggning är emellertid icke mindre mördande än opium, och man inser svårligen, hur kinesernas lif skall kunna bevaras, då man helt kort och godt klipper af det. Detta sätt att rädda det allmänna välbefinnandet är i det närmaste lika logiskt som ett edikt, som den franska statsmannen, kardinal Richelieu utgaf, hvarigenom han förordnade, att man skulle afrätta hvarje person, som beträddes med att duellera, emedan härigenom, trodde kardinalen, undersåtarnes lif skulle bevaras åt sin kung.

En "kännare". På ett hotell erbjöd sig en tjock, rödbrusig herre att slå vad om, att han skulle blunda med ögonen och blott med smaken uppgifva namnet på alla de olika dryckesvaror som funnos på stället. Vadet antogs och man skred genast till dess afgörande.

— Detta är Hennessy-konjak, sade den tjocke i det han smattade på ett glas, och detta är whisky o. s. v.

Slutligen hällde en spefågel upp ett glas vatten, som han räckte kännaren.

— Detta — ja detta är, sade kännaren och smakade igen. Mina herrar, jag har förlorat vadet! Denna dryck har jag aldrig smakat förr.

Fritt till lidande kvinnor.

Till alla kvinnor, som besväras af underlifslidande, sänder jag medicin fritt för lidandes behandling af en enkel husfru som kan genomgås utan anlitande af läkare. Medicinen är billig och tillförlitlig för alla olika slag af lidanden. Den har botat mig. Svara på svenska. Mrs. H. W. Pretter, Dept. 99 Detroit, Mich.

Veckokrönika från Sverige.

Speciellt meddeladt denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Nattarbete i riksdagen. — Publicistklubbens årsfest med tvenne märkliga tal. — Museum för våra krigshistoriska minnen.— Teknologmöte med dess intressanta och suggestiva tal.

I hela femton och en half timmar utan afbrott knogade andra kammaren i förgår, och då sista voteringen afslutades var kl. 4.10 på morgonkvisten, och innan gubbarna fått i sig en liten sillfrukost var det nog "ljusan dag". Första kammaren behandlade precis samma ärende, men, se saken var att det var riksdagens s. k. kulturdag. Och se den dagens ärenden har man litet kvistigt att få klart för sig huru man egentligen skall bete sig när de äro på tapeten i andra kammaren.

Första kammaren är gentil för att ej säga generös, men landtgubbarna i andra kammaren de hålla litet igen på pungen, då det t. ex. gäller bibliotekarieunderstöd i Frankrike, skolbidrag till svenskarne i Berlin, musikaliska stipendier o. s. v.

Därför tar det tid för dem och slutar vanligen med — afslag.

Eget nog gick emellertid anslaget till det svenska deltagandet i Olympiska spelen igenom äfven i andra kammaren, och våra sportsmän få sig följaktligen ett bidrag från svenska regeringen af 15,000 kronor. Och det var ju bra!

Musikens genier blefvo däremot ej erkända, utan med dem får ecklesiastikministern förbarma sig nästa riksdag och utarbeta ett kraftigare motiveradt förslag.

*

Publicistklubbens årsfest börja arta sig att för det svenska politiska lifvet blifva lordmayorns middagar i London—nämligen ett forum där storpolitikens målsmän kunna få yttra sig som de vilja.

Medan jag så är inne på nämnda festliga ämne erinrar jag mig ordförandens, redaktör Hallgrens hälsningstal, i hvilket han gaf en öfverdådigt fin analysering på begreppet "vårt fosterland — vårt Sverige", se här hur han yttrar sig:

— — — Vår folkstams hem under tusende år har detta land blifvit vårt land. Det har häfdats af oss, det har byggts af oss, det har värnats af oss. Med odlingens rätt är det vårt. Det är i fullaste mening vårt och det är i strängaste mening vårt.

Vi hafva intet land utom detta. Ingenstädes utom detta lands gränser sträcker sig något vårt välde. Icke heller sträcker sig någon annans välde öfver svenskt land. Det finnes ingen del af detta land, som icke är vår. Icke heller hafva vi förbund eller gemenskap med något annat land, så att någon del af vårt inflytande sträcker sig dit eller någon del af dess inflytande sträcker sig till oss. Allt landet är i strängaste mening svenskt. Allt Sverige är i strängaste mening vårt. Afslutadt, enhetligt, begränsadt är landet ett och folket ett inom samma gräns.

Detta är den enkla analysen af begreppet vårt land. Det land, som är vårt, heter Sverige, det heter ingenting annat. Detta land är svenskarnes land, det är inga andras.

I det svenska fosterlandsbegreppets enkelhet och enhet ligger den svenska fosterlandskänslans storhet och begränsning. Denna känsla bevarar sina drag och vidhåller sina kraf äfven i tider, då vi spörja, att det svenska landets namn föres på främmande tungor. Allt landet är vårt, och så må det förblifva, i samma mening som förr.

Hvarje kustens skär, hvarje fjällens myr, hvarje bygdens teg är vår. Allt är vårt, och vi önska, att det så må förblifva. Hvarje svensk lyder svensk lag; hvarje svensk lag stiftas af svenska män; hvarje giltigt rådslag om oss lägges af de våra och af inga andra. Det svenska landets makt är till alla delar vår, och vi önska, att den så må förblifva.

Våra meningar kunna brytas, vår tro kan skifta, ett hålla vi för eget oss gemensamt: vårt fosterland och vår folkstam, vårt språk och vår sed, vår historia och vår framtid. — — —

Statsministern höll ett märkligt tal som besjälades af önskan att framställa huru intimt regeringen i själfva verket står med "den tredje statsmakten": pressen och att "pressen icke bör ledas utan leda".

Hans råd till pressen vis-a-vis den ekonomiska sidan af det nu pågående regeringsarbetet, d. v. s. de kraf som af allmänheten synas ställas på regeringen med anledning af de ekonomiska förhållandena, var äfvenså bemärkansvärdt.

I det hela var statsministerns tal ett briljant, klart, enkelfattligt och pressen välvilligt klargörande huru han tänker sig de inbördes förhållandena skola vara emellan regering och ett lands press.

*

I dessa historiska tider då t. ex. Carl XII:s minne framdragens genom fördraget i Altranstadt och Gustaf Adolfs genom det 275-åriga Lutzenminnet med stora högtidligheter firats på utländsk botten och då Carl Gustafs stora verk, som skänkt Sverige naturliga gränser, med en för vårt land ovanlig entusiasm firats landet rundt, borde känslan för Sveriges värdighet mana oss att begå dessa minnen ej allenast genom att deltaga i tillfälliga festligheter utan också genom att uppresa ett sådant minnesmärke öfver Sveriges historia, att detta kan tala sitt mäktiga språk till samtid och eftervärld.

Så skrifver kommendörkapten H. af Sillén i sitt nyligen framhållna förslag till inrättande af ett svenska härens och flottans museum, i hvilket han vidare föreslår uppförandet af en midtelhall af väldiga dimensioner, den krigshistoriskt gemensamma, där väggarna äro besatta med bilder och porträtt ur Sveriges historia, de största händelserna i väggbilder: vikingatiden, Bråvalla slag (prof. Malmströms lifsarbete), Engelbrekts och Sturarnas befrielsekrig, Gustaf Vasas befrielseverk, Sjuårskriget, då svenska flottan firade sina största trumfer, Carl IX:s hårda strider, Gustaf Adolfs kulturinsats i världshistorien, det 30-åriga kriget med dess händelser till lands och sjös, Carl X Gustafs stora gärning, Carl XI:s strider för bevarandet af de nyförvärfvade provinserna, Carl XII:s fabelaktiga bragder — slutet på Sveriges stormaktstid — händelserna från Gustaf III:s 3-åriga krig, Finlands sista kamp och slutligen Sveriges ingripande i stäckandet af Napoleons världserövringsplaner. I sanning en storartad och växlande tafla! Ofvanför densamma de till mer än 3,000 uppgående trofeerna, nedanför våra stora konungar i stoder, och midt i det hela alla de märkliga namnen i Sveriges historia, i stenen huggna. Härtill i sina olika afdelningar alla de dyrbara historiska föremål, som nu och allt framgent utgöra det hufvudsakliga af arméens och flottans historiska samlingar.

Saken har nog vunnit anklang och drottningen lär vara särdeles entusiasmerad däraf.

Ja, nog är tanken vacker — och väl vore det om kommendörkapten af Sillén ej gjort sitt förslag förgäfves.

Men, se svenskarnes patriotism yttrar sig ej på det viset.

Och Gud vet huru den egentligen yttrar sig ibland.

*

Vi ha i dagarna haft teknologmöte. Och jag får säga att på det mötet talades månget sant ord gällande våra industriella frågor. Där diskuterades om alla möjliga förhållanden som råda i vårt lands industriella lif, och om bot mot det onda och befrämjande af det goda.

Öfveringeniör E. A. Forsbergs inledningstal tycker jag mig böra låta eder få del af, då i detsamma ni möta en hel del spörsmål, hvilka ofta stå som diskussionsämne på verksamhetsfältet som i föreningarne under samkvämets tid.

The BEST Improved!

1908

IMPROVED

U. S. CREAM Separator

Det är oss en stor glädje att dagligen mottaga de vackra ord mejerister landet öfver säga om den 1909 förbättrade U. S. Grädd Separatorn. Hvarför icke—DU—förena dig med denna armee af tillfredsställda brukare.

Blif intresserad och sänd för allmän upplysning katalog No. 25 med ens. Ett brefkort bringar det till dig. Adressera alla bref till

VERMONT FARM MACHINE CO., Bellows Falls, Vt.

Distributing warehouses at: Chicago, Ill., La Crosse, Wis., Minneapolis, Minn., Kansas City, Mo., Omaha, Neb., Toledo, O., Salt Lake City, Utah, Denver, Colo., San Francisco, Cal., Spokane, Wash., Portland, Ore., Buffalo, N. Y., Auburn, Me., Montreal and Sherbrooke, Quebec, Winnipeg, Man., Hamilton, Ont., Calgary, Alta.

495

Herr Forsberg talade om de åtgärder svenska industriens män böra vidtaga för att befrämja användandet af svenska industrialster och svensk arbetskraft. Talaren hänvisade först till ett tryckt inledningsföredrag, hvari han underströk att trots det uppsving, som de sista årtiondena medfört i industriellt afseende, inta vi en relativt ogynnsam ställning i förhållande till utlandet. Trots våra rika naturliga tillgångar, järn i öfverflöd, skogar, som, rätt skötta, under oöfverskådlig framtid kunna förse oss med byggnadsmaterial och bränsle, vår väl belägna vattenkraft, vårt folks begåfning i tekniskt afseende, trots allt visar oss statistiken att vi importera för flera millioner kr. årligen af artiklar, som hos oss kunnat framställas minst lika väl som i utlandet, under det att vår export till öfervägande del består af råämnen och halffabrikat, hvilka sedan ofta förädlade reimporteras. I själfva verket hotar oss, om icke förbättring kan åstadkommas, fullständig nationell ruin med åtföljande politisk återgång. Talaren fann vid undersökning af orsakerna till detta förhållande, att de mest betydelsefulla skälen voro att söka däri, att utlandet hos oss söker en marknad för sin öfverproduktion, våra företags underlägsna affärsorganisation, oegentligheter i vår tullagstiftning och våra höga transport- och produktionskostnader. Ännu äro moderna arbetsmetoder och modern arbetsledning hos oss allt för sällsynta; det behöfves kunskaper icke blott grundade på studier i utlandet, utan insikter, grundade på våra egna förhållanden och viktiga kostnadsberäkningar.

Och så till sist, arbetsintensiteten och arbetsskickligheten äro hos oss synnerligen låga och tendera till ständig försämring. Dessa i och för sig sorgliga förhållanden blifva ingalunda mera glädjande därför att de ej äro följden af likgiltighet från arbetarnas sida utan af ett målmedvetet sträfvande.

Ett omdanadt lärlingsväsende, afsedt att frambringa erforderligt antal yrkesdugliga arbetare, har alltid stött på motstånd från fackföreningshåll, där medelmåttan i såväl arbetsprodukt som arbetsförtjänst på allt sätt omhuldas.

Detsamma gäller arbetsintensiteten. Det är icke någon fabel, när det påstås, att arbetarna utöfva en stränge kontroll på hvarandra för att ingen skall utföra mer än ett visst arbete, ja att t. o. m. verkstadsklubbarna i detta afseende fatta formliga, ehuru ej protokollförda beslut.

Till förbättrande af vår ställning framförde talaren följande önskemål.

Industriens män böra söka specialisera sin tillverkning för att undvika skadlig inhemsk konkurrens och erhålla tillräckligt stor tillverkning för att kunna möta den utländska. Vid upptagandet af nya tillverkningar böra de i främsta rummet välja sådana som på grund af naturliga tillgångar, patentskydd eller dylikt ha utsikt att kunna vinna framgång på världsmarknaden.

Genom rationella kostnadsberäkningar kan man skaffa sig exakt kunskap om sina tillverkningars räntabilitet och de förändringar af tillverkningsmetoderna, som äro af behofvet påkallade. De böra samverka till lösning af lärlingsfrågan och ökande af arbetsintensiteten, sköta försäljningen genom därtill kompetenta personer utan användande af onödiga mellanhänder och i största mån utforska marknadens kraf och tillmötesgå kundernas verkliga behof.

Statsmakterna uppmanas att snarast möjligt inrätta ett tekniskt departement; att ägna största uppmärksamhet åt tullagstiftningen, så att densamma må blifva fullt rättvis, och skydda inhemsk industri mot kväfningsförsök utifrån; att låta teknisk sakkunskap blifva effektivt representerad i tullverket; att bevilja största möjliga lättnad i transportafgifterna på statens järnvägar och inköpa de enskilda som för de långväga transporterna inom landet äro behöfliga; att genom understöd af exportlinjer möjliggöra våra produkters afsättning utan onödiga mellanhänder i aflägsna land, samt att åstadkomma en sådan förändring i gällande patentlager och patentpraxis, att ett effektivt patentskydd erhålles.

Han talade äfven om andra saker, men det af hr Forsberg här framhållna torde vara nog för denna gång. Finner man ändtligen att fel existera och hvar dessa fel ligga, så är ju halfva vägen åtminstone tillryggalagd.

Må de ledande ej förtröttas utan stadligen gå vägen fram mot reformernas mål!

C. F—g.

Stockholm den 28 mars 1908.

Förkylning botad på en dag. Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets. Apotekare återlämna pengarne, om det icke botar. E. W. GROVE'S namnteckning är på hvarje ask. 25c.

En ung man, son till en numera afliden kyrkoherde i X församling, var tyvärr en riktig sudder. En dag hälsade han på hemsocknen och blef under besöken hos hemsocknens bönder och pampar ganska "dragen".

Så gjorde han visit hos sin faders efterträdare, men blef mottagen mycket onådigt.

— Er far skulle sannerligen vända sig i sin graf, om han kunde se er — blef välkomsthälsningen.

— Ja, då skulle han vända sig rätt igen — svarade den förlorade sonen.

— Hvad menar ni med det? — frågade prästen.

— Jo, jag skall tala om, att min far har redan vänt sig en gång. Det var, då han hörde att ni skulle bli hans efterträdare.

Fatal samvetsgrannhet. Fordringsägaren: — Vet ni hvad! Vi skola afrunda de 43 kronorna; jag är belåten med 40.

Gäldenären: — Hvarför skulle ni förlora 3 kr.?.... Låna mig hellre ytterligare 7 kr., så är jag skyldig er jämna 50.

KATARR KAN ICKE BOTAS

med utvärtes medel då de icke nå till sjukdomens säte. Katarr är en blods- eller konstitutions sjukdom, och för att bota den, må man använda invärtes läkemedel. "Hall's Catarrh Cure" tages invärtes och verkar direkt på blodet och slemhinnorna. "Hall's Catarrh Cure" är icke någon kvacksalfvarsemedicin. Den blef för många år sedan föreskrifvit af en af de bästa läkare här i landet och tillagas efter ett ordentligt recept. Den är sammansatt af de bästa stärkemedel, som finnes, förbundna med de bästa blodrenande medel och verkar direkt på slemhinnorna. Den fullkomna förbindelse af de ingredienser är det som frambringar så förvånande resultater vid botandet af katarr. Skriftefter anbefallningar fritt.

F. J. CHENEY & CO., egare, Toledo, O.

Säljes hos apotekare, pris 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.